

Ur-Baptistisk Pingst brev 167

”Målgång” med Andedop och tungotal – del 3

Detta är ett tredje infobrev i huvudsak byggt på en skrift av professor Emanuel Linderholm (se brev 165 och 166). Linderholm var kraftigt kritisk till det mesta av pingstväckelsens betoning, praktik och beteende ihop med Andens dop, tungotal och uttydningar av dessa. Även om han visade prov på respekt för Lewi Pethrus, skrev han samtidigt ned honom som ledare för den – av Lewi främst Lewi ordnade Pingströrelsen – då han ansåg att Lewi hade en naiv bibelsyn och brast i teologi. Ett senare uttalande av Pethrus: ”Det är bättre att det kokar över än att det inte kokar alls”, skulle kunna ha varit ett sådant i professors öron om han hört det.

Linderholm skriver i sin bok (sid. 307): ”Ehuru jag hört Lewi Pethrus en enda gång, tror jag mig våga omdömet, att han är en av de främsta religiösa folktalare vi haft, om hans talekonst än är mycket olik de äldres och utpräglat angloamerikansk till form och teknik. Det är kraft och fart i hans tal. Han älskar de starka orden. Med annorlunda tänkande gör han processen kort. Den moderna teologin och dess fördömda rationalism slår han sönder och samman under församlingens ljudliga bifall och pris till Gud. Vetenskapen tuktas och upplöses till intet. Det kan ej nekas, att han vädjar till den olärda massans instinkter med en väl billig religiös demagogi. Det kommer något summariskt, kort och avklippt över hans framställning, och ett drag av hårdhet även i hänvändelsen till de förlorade. Det är några korta, klara huvudlinjer och ingenting komplicerat eller djupsinnigt. En hel del verkar nog numera som länge brukade och något slitna klichéer. Man kan blott beklaga, att denne man icke i unga år fick tillfälle till grundliga teologiska studier (1903-1904 studerade Lewi vid Betelseminariet i Stockholm, men fullföljde inte den fleråriga utbildningen, min anm.) och någon kännedom om Jesu eget evangelium (kanhända hänvisning till särskild apokryfisk skrift, min anm.).”

Det råder ingen tvekan om att Lewi Pethrus gladdes över ”väckelsens målgång” med Andedop och tungotal. Linderholm tar på sidan 320 i boken upp Pethrus beskrivning av hur det gick till vid Stockholms Filadelfiaförsamlings års- och administrationsmöte i januari 1923 med revisionsberättelser o.dy. på agendan: ”Mitt uppe i förhandlingarna fingo vi budskap från Herren genom tungotal och uttydning och genom sång i Anden. Vid mötets slut omtalade en broder fyra syner, vilka han under tre efter varandra följande brödsbrytelser fått se. Dessa uppenbarelser – heter det – utgjorde ett härligt och på samma gång väckande

budskap till församlingen. Även fingo vi ett härligt budskap genom profetia" (E.H. 25.1.23)."

Klart är att Lewi Pethrus både var övertygade om och predikade tungotalets båda sidor: tungotal med uttydning och tungotal för den egna relationen med Gud. Från boken citerar jag om Pethrus (sid. 321): "Under sitt besök i London våren 1924 skriver han om en gudstjänst i Spurgeons tabernakel: 'Huru god predikan än var, verkade dock mötet lite enformigt. Huru härligt är det icke, när flera deltaga i bön och vittnesbörd...och huru uppfriskande verkar det icke med ett äkta budskap genom tungor med uttydning eller genom profetia. Denna frihet i Anden och Andens nådegåvor är just vad Guds församlingen behöver"...(E.H. 13.3.24).

Av synnerligt intresse är P:s svar, då han i England blev tillfrågad om tungomålstalandets betydelse för honom själv. 'Jag sade då', yttrar P., 'att denna gåva under de senaste sjutton åren bringat mig mera välsignelse än jag med ord kan förtälja. Denna gåva omtalar Paulus i första hand såsom ett redskap, genom vilket man uppbygger sig själv. Detta är en påtaglig och levande erfarenhet för mitt vidkommande, och jag skulle inte för något pris vilja förlora densamma. Genom att tala med tungor, även fastän man icke förstår vad man talar, sätter människoanden sig på ett hemlighetsfullt sätt i förbindelse med Gud, och man får i sanning erfarva, vad Paulus säger: Den som talar med tungor, han uppbygger sig själv' (E.H. 13.3.24).

Till slut, i dessa tre sammanhängande infobrev: Det som går att framställa om väckelsens "målgång" är i det närmaste outtömligt. Pris ske Gud för det! Att tänka sig en återgång till andra sidan igen, med minskat bibliskt ljus över vad väckelse är, det kan jag inte förstå att någon pingstvän, varken kan önska sig eller verka för. Rädslan för att störa sig med samhället, att förlora anseende inför stat och kommun – gör att det varnas för att handla eller uttala sig om något – som skulle kunna skada förtroendet för Pingst. Apostlagärningarnas fullödiga väckelseliv får vi inte, påstår jag, utan motsvarande tro i ord och handlingar. Anpassning och bibelliberalism är en väckelses död. Satanisk-antikristlig förföljelse däremot, kan vara en biblisk väckelses överlevnad, samt bli till "brudens" förberedelse inför Jesu återkomst.

Sigvard Svärd